

Sygn. akt III AUa 214/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jolanta Hawryszko (spr.)
Sędziowie:	SSA Anna Polak SSA Romana Mrotek
Protokolant:	St. sekr. sąd. Elżbieta Kamińska

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2016 r. w Szczecinie

sprawy S. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o przyznanie renty w związku z wypadkiem

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 20 stycznia 2015 r. sygn. akt VI U 612/12

oddala apelację.

SSA Romana Mrotek SSA Jolanta Hawryszko SSA Anna Polak

III AUa 214/15

UZASADNIENIE

Ubezpieczony S. W. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w G. z 23.03.2012 r. odmawiającej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z 20.06.1994 r. twierdząc, że istniejąca niezdolność do pracy pozostaje w związku przyczynowym z urazami jakich doznał w tym wypadku.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o oddalenie odwołania podnosząc, że komisja lekarska ZUS w Z. orzeczeniem z 29.02.2012 r. uznała, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy z ogólnego stanu zdrowia od czasu ustania świadczeń rehabilitacyjnych do 31.07.2012 r. oraz że nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z 20.06.1994 r.

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 20 stycznia 2015 r. zmienił zaskarżoną decyzję z 23 marca 2012 r. i przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od 6.01.2012 r. do 31.12.2016.

Sąd okręgowy ustalił, że ubezpieczony S. W., ur. (...), wykształcenie wyższe w zawodzie inżynier mechanik, w dniu 3.11.2011 złożył wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z 20.06.1994. Orzeczeniem z 15.12.2011 orzecznik ZUS uznał ubezpieczonego za zdolnego do pracy. Komisja lekarska ZUS orzeczeniem z 29.02.2012 uznała, że częściową niezdolność do pracy z ogólnego stanu zdrowia od czasu ustania świadczeń rehabilitacyjnych do 31.07.2012 oraz brak niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z 20.06.1994. W oparciu o orzeczenia Zakład decyzją z 29.03.2012 ustalił prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia od 6.01.2012 do 31.07.2012.

Sąd okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych, lekarzy: ortopedy, neurologa, kardiologa i z zakresu medycyny pracy. Biegli, ortopeda, neurolog i z zakresu medycyny pracy rozpoznali u ubezpieczonego zespół bólowy łądźwiowy w przebiegu zmian zwyrodnieniowych, stan po protezoplastyce kolana lewego po przebytych w 1994 r. urazie tego stawu, zmiany zwyrodnieniowe stawu biodrowego prawego z ograniczeniem ruchomości oraz nadciśnienie tętnicze w okresie wydolności oddechowej, i stwierdzili, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z 20.06.1994 na okres 2 lat od czerwca 2012 r. Z opinią nie zgodził się Zakład podnosząc, że biegły ortopeda nie odniósł się do ustaleń biegłych w poprzednich sprawach z 2007 i 2008 roku, ustalających brak niezdolności do pracy u ubezpieczonego w związku z wypadkiem przy pracy. Wskazane w opinii okoliczności są nowe i potwierdzają występowanie zmian zwyrodnieniowych innych stawów, co przeczy jednoznaczному stwierdzeniu związku przyczynowego zmian zwyrodnieniowych stawu kolanowego lewego z wypadkiem przy pracy. W opinii uzupełniającej biegły ortopeda stwierdził, że istnienie zmian zwyrodnieniowych innych stawów nie negowało wpływu urazu kolana lewego na wystąpienie zmian zwyrodnieniowych. Biegły podtrzymał opinię. Zakład nie zgodził się z opinią uzupełniającą bowiem z opinii uzupełniającej biegłego sądowego ortopedy z 12.09.2013 wynikało, że mimo uwzględnienia opinii biegłych sądowych z 2006 i 2008, w których nie stwierdzono, mimo uznania faktu wypadku z 1994 roku i jego skutków, niezdolności w związku z wypadkiem, biegły nadal utrzymywał, że zabiegi na kolanie lewym wykonane w 2011 i szczególnie w 2012 r. były skutkiem tak odległego wypadku. Biegły jednak podał różne daty powstania niezdolności, od czerwca 2012, i od ustania poprzedniego okresu orzeczenia. Obie opinie były nie tylko niejednoznaczne (zwłaszcza opinia uzupełniająca), ale też wzajemnie wykluczające się, jeśli chodziło o datę powstania niezdolności. Nie można było jednoznacznie stwierdzić od jakiego momentu biegły liczył datę powstania niezdolności i na jakich kryteriach oparł swoje stanowisko. Jeśli wziąć pod uwagę opinię główną to orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z 29.02.2012 może być prawidłowe w przeważającej części. Jak wynika z kart informacyjnych, w dniach 21.03-01.04.2011 wykonano zabieg rekonstrukcyjny z powodu uszkodzenia łąkotki przyśrodkowej i bocznej stawu kolanowego lewego oraz w dniach 12.12.2011 – 02.01.2012 zabieg endoprotezoplastyki tego stawu. Konsultant – ortopeda ZUS, zajmując dwukrotnie stanowisko nie uznał tych faktów jako związanych z wypadkiem i stąd orzeczenie komisji lekarskiej ZUS o braku związku niezdolności do pracy z wypadkiem przy pracy. Podczas wydawania opinii przez biegłych sądowych w 2006 i 2008 podobne elementy budowy stawu kolanowego lewego, jak w karcie informacyjnej z marca 2011, były brane pod uwagę przy ocenie braku niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w 1994 roku. Zatem zarówno opinia konsultanta ortopedy ZUS w styczniu 2012 roku jak i wcześniejsze opinie biegłych sądowych przeczą opinii biegłego w zakresie niezdolności do pracy w związku z wypadkiem. Istnieją, co prawda, wątpliwości co do informacji zawartej w karcie informacyjnej z okresu 12.12.2011 – 2.01.2012, ale rozwiewają je opinie poprzednich biegłych sądowych i konsultanta - ortopedy ZUS. Zabieg dotyczył wprawdzie całego stawu kolanowego, w tym również tych elementów kończyny, które brały udział w wypadku w 1994 roku, ale z opinii poprzednich biegłych sądowych wynikało, że elementy te od 2004 roku nie były podstawą uznania niezdolności do pracy w związku z wypadkiem. Zakład wniósł o powołanie II biegłego ortopedy.

Biegli ortopeda, neurolog i z zakresu medycyny pracy w kolejnej opinii uzupełniającej podtrzymali swoje dotychczasowe stanowisko. Zdaniem biegłych przebyty uraz stawu kolanowego, powikłany ropnym zapaleniem stawu był zaczynem rozwijania się zmian zwyrodnieniowych. Odbywało się to stopniowo. Dowodem rozwijania się zmian

zwyrodnieniowych były zabiegi operacyjne, począwszy od wycięcia błony maziowej stawu poprzez usunięcie łąkotek i plastyki całkowitej tego stawu. Występowanie zmian zwyrodnieniowych innych stawów nie przeczyło rozwijaniu się zmian zwyrodnieniowych stawu kolanowego po przebyłym urazie. W opiniach biegłych z 2006 i 2008 nie było informacji negującej związek powstania zmian z przebyłym urazem.

Zakład ponownie nie zgodził się z opinią uzupełniającą biegłych i wniósł o powołanie innego biegłego ortopedy. Sąd okręgowy powołał drugi zespół biegłych, w składzie ortopeda i neurolog. Biegli rozpoznali u ubezpieczonego: 1. przebyta alloplastyka prawego stawu biodrowego po złamaniu panewki stawu biodrowego prawego w 2013 roku jako schorzenie samoistne; 2. przebyta bezcementowa endoprotezoplastyka lewego stawu kolanowego w 2011 roku, aktualnie z miernym ograniczeniem ruchomości stawu na podłożu samoistnie postępujących zmian zwyrodnieniowych; 3. okresowy zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowo - krzyżowego na podłożu zmian dyskopatycznych L2- L3, L5- S1 i zwyrodnieniowych nie upośledzający w sposób istotny funkcji organizmu jako schorzenie samoistne, wymagający okresowego leczenia; 4. otyłość alimentarna jako odchylenie funkcjonalne samoistne; 5. nadciśnienie tętnicze jako schorzenie samoistne; 6. choroba wieńcowa stabilna jako schorzenie samoistne; 7. przebyte skręcenie lewego stawu skokowego w 1994 roku, uznane jako wypadek w pracy w 1994 roku, z kontynuacją świadczeń rentowych do 2006 roku; 8. przebyty uraz kolana i prawej kończyny dolnej w 1996. Biegli stwierdzili, że ubezpieczony jest niezdolny do pracy: częściowo i okresowo od lipca 2012, po ustaniu świadczeń rehabilitacyjnych, na okres od lipca 2012 do 21.10.2013 z ogólnego stanu zdrowia, bez związku z przebyłym skręceniem kolana lewego w 1994. Od dnia 22 października 2013 jest całkowicie i okresowo niezdolny do pracy z powodu alloplastyki lewego stawu biodrowego do kwietnia 2014. Po kwietniu 2014 zdolny do pracy umysłowej z wyłączeniem dźwigania oraz długiego chodzenia. Wskazane jest wprowadzenie przez ubezpieczonego zachowań prozdrowotnych oraz redukcja wagi ciała.

Z opinią 2. zespołu biegłych nie zgodził się ubezpieczony i wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii 3. zespołu biegłych. Zakład zgodził się z opinią, stwierdził jednak, że przyjęcie przez biegłych całkowitej niezdolności do pracy od 22.10.2013 r. z powodu protezoplastyki stawu biodrowego jest opinią wydaną na podstawie nowych okoliczności i powinna podlegać ponownej ocenie ZUS. Wniósł także o opinię uzupełniającą biegłych ponieważ nie odnieśli się oni do ustaleń lekarzy orzeczników. W opinii uzupełniającej biegli 2. zespołu podtrzymali stanowisko.

W celu usunięcia wątpliwości sąd dopuścił dowód z opinii 3. zespołu biegłych, ortopedy i neurologa. Biegli ortopeda i neurolog 3. zespołu rozpoznali: 1. stan po powikłanej endoprotezoplastyce lewego stawu kolanowego jako następstwo wtórnych zmian zwyrodnieniowych i niestabilności po urazie z 20.06.1994r.; 2. stan po endoprotezoplastyce prawego stawu biodrowego jako następstwo przebytego złamania panewki stawu biodrowego prawego; 3. przewlekły zespół bólowy kręgosłupa na podłożu zmian zwyrodnieniowych i dyskopatycznych; i stwierdzili, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy. Niezdolność pozostaje w związku przyczynowym z wypadkiem przy pracy z 20.06.1994, istnieje od daty ustania świadczeń rehabilitacyjnych tj. od 06.01.2012 oraz ma charakter okresowy do 31.12.2016.

Sąd okręgowy uwzględnił odwołanie jako podstawę rozstrzygnięcia wskazując art. 57 ust. 1 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz.1440 ze zm.; zwana dalej jako ustawa), który stanowi, że renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: 1) jest niezdolny do pracy; 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy; 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b), pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a), pkt 10 lit. a), pkt 11-12, 13 lit. a), pkt 14 lit. a) i pkt 15-17 oraz art.7 pkt 1-4, 5 lit. a), pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. Sąd ostatecznie rozstrzygał, czy istniejąca u ubezpieczonego niezdolność do pracy pozostawała w związku przyczynowym z wypadkiem przy pracy, któremu uległ 20.06.1994 r. W oparciu o dowód z opinii biegłych ortopedy, neurologa i z zakresu medycyny pracy sąd okręgowy stwierdził, że ubezpieczony był częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z 20.06.1994, na okres 2 lat, od czerwca 2012 r. Za biegłymi sądowymi, sąd okręgowy nie zgodził się z negowaniem związku przyczynowego ocenianego stanu zdrowia ubezpieczonego z przebyłym wypadkiem w 1994 r. Wypadek w pracy miał miejsce 20.06.1994 r. i został udokumentowany w aktach sprawy. Z tego powodu uznano 35% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Powikłaniem urazu kolana lewego było ropne zapalenie stawu (karta informacyjna), a następnie wysiękowe zapalenie

kolana leczone operacyjnie wycięciem błony maziowej. Zmiany zwyrodnieniowe rozwijały się stopniowo i nic nie wskazywało, by były obecne przed wypadkiem. Sąd okręgowy nie zgodził się z orzeczeniem konsultanta ortopedy ZUS na podstawie którego to orzeczenia komisja lekarska ZUS podjęła decyzję o braku związku obecnego stanu zdrowia z przebyłym wypadkiem przy pracy. Konsultant stwierdził, że zmiany zwyrodnieniowe istniały wcześniej, co nie było potwierdzone w dokumentacji akt i w wywiadzie od badanego. Z tym stanowiskiem nie zgodził się Zakład składając zastrzeżenie, że przebyte przez ubezpieczonego później badania diagnostyczne, na których biegli oparli wnioski końcowe były nowymi okolicznościami nie dającymi podstaw do oceny stanu zdrowia ubezpieczonego w chwili wydania decyzji. Pozwany twierdził również, że istniejące u ubezpieczonego zmiany zwyrodnieniowe innych stawów przeczyły istnieniu związku przyczynowego między wypadkiem a obecnym stanem jego zdrowia. Sąd okręgowy przywołał stwierdzenie opinii 3. Zespołu biegłych, którzy uznali, że ubezpieczony był częściowo niezdolny do pracy oraz, że niezdolność ta pozostawała w związku przyczynowym z wypadkiem przy pracy z 20.06.1994r, istniała od daty ustania świadczeń rehabilitacyjnych tj. od 06.01.2012 i miała charakter okresowy do 31.12.2016 r. W uzasadnieniu opinii biegli III zespołu podali, że całkowicie nie zgadzają się z opinią ortopedy – konsultanta ZUS. Przede wszystkim jest ona niespójna i zawiera wewnętrznie sprzeczne stwierdzenia cyt. "Przebyty zabieg nie zmienia natomiast mojego przekonania, że choroba zwyrodnieniowa stawu kolanowego jest następstwem przebytego stłuczenia - czyli zgadza się z opinią biegłych III zespołu i biegłego ortopedy I zespołu. Jednak w kolejnym zdaniu ... obecne pogorszenie uważam jako nasilenie choroby i nie związane z urazem -przeczy zdaniu pierwszemu. Po drugie zakłada, że zmiany zwyrodnieniowe u ubezpieczonego wynikały z procesów endogennych, niezwiązanych z urazem, na co miał wskazywać fakt jakoby pierwsza artroskopia kolana, podczas której stwierdzono zmiany zwyrodnieniowe, miała miejsce przed wypadkiem z 20.06.1994 r. Nie było to prawdą, gdyż przed urazem ubezpieczony nie miał żadnych problemów z kolanem, a artroskopia była wykonana w 2000 r., czyli 6 lat po urazie, który spowodował niestabilność będącą przyczyną wtórnej choroby zwyrodnieniowej. Biegli III zespołu nie zgodzili się także z opinią II zespołu biegłych wskazując, że biegli wyszli z niezrozumiałego założenia, że od 2006r po stwierdzeniu zdolności do pracy ubezpieczonego występowały samoistne zmiany zwyrodnieniowe od chwili skręcenia stawu kolanowego w 1994 r. Zdanie to było niezrozumiałe jak i wypływający z tego wniosek. Nie uważali też by masa ciała ubezpieczonego miała decydujące znaczenie, gdyż decydujące znaczenie dla powstania zmian zwyrodnieniowych lewego kolana miał uraz z następującą niestabilnością. Generalnie biegli 3. zespołu podzieli stanowisko biegłych sądowych lekarzy 1. zespołu z 12.07.2013, w części dotyczącej związku częściowej niezdolności do pracy z wypadkiem z dnia 20.06.1994r. Nie rozumieli jedynie dlaczego w tej opinii za początek niezdolności przyjęto czerwiec 2012 roku. Nie podzielili tej daty, gdyż pozew był datowany 23.03.2012 r. i dotyczył uznania renty wypadkowej po zakończeniu świadczenia rehabilitacyjnego, a więc od 6.01.2012 roku. Sąd w pełni podzielił stanowisko biegłych 3. Zespołu, zarówno co do związku przyczynowego obecnego stanu zdrowia z doznanymi przez ubezpieczonego obrażeniami w wypadku, któremu uległ 20.06.1994, jak i z uznaniem okresowości niezdolności, dalszego jej trwania po zakończeniu otrzymywania świadczeń rehabilitacyjnych oraz przyjęciem, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy.

Apelację od wyroku złożył organ rentowy zarzucając naruszenie przepisów prawa procesowego, tj.:

- art. 227 i 233 § 1 k.p.c. polegające na dowolnej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego, w wyniku pominięcia okoliczności dotyczącej prowadzenia kolejnych postępowań orzeczniczych ZUS na wniosek ubezpieczonego, w tym zakresie pominięcie pisma procesowego organu rentowego z 6.08.2012 i decyzji ZUS z dnia 13.07.2012, przyznającej ubezpieczonemu prawo do dalszego świadczenia - renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 1.08.2012 do 31.07.2013 oraz pisma procesowego organu rentowego z 28.02.2014 i decyzji z 7.08.2013 ustalającej okresowe prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1.08.2013 do 31.07.2014, skutkujące błędną kwalifikacją rozpatrywanego stanu faktycznego, a poprzez pominięcie przyczyn, dla których ww. dowodom sąd odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, co stanowi o naruszeniu przepisu art. 328 § 2 k.p.c.; - art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 716 i 717 § 1 k.p.c. w wyniku wydania zaskarżonego wyroku bez zebranego w sprawie materiału dowodowego będącego podstawą ustaleń rozstrzygnięcia, w związku z zaginięciem akt sądowych VI U 824/12, jak również złożonych do tej sprawy i sprawy VI U 612/12 akt ZUS, które to ww. uchybienia miały istotny wpływ na wynik sprawy. Skarżący wniosł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o jego zmianę i oddalenie odwołania.

Sąd apelacyjny rozważył sprawę i uznał, że apelacja była niezasadna.

Rozstrzygnięcie sądu okręgowego było prawidłowe, ponieważ postępowanie dowodowe zostało właściwie przeprowadzone i doprowadziło do przekonywających ustaleń w zakresie przesłanki niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z 20/06/1994 skutkującym powikłaniami w obrębie lewego kolana. W ocenie sądu apelacyjnego, sąd okręgowy przeprowadził w sprawie wyczerpujące postępowanie dowodowe, korzystając przy tym z wiedzy specjalistycznej jaką dysponowali biegli sądowi z zakresu medycyny o specjalizacjach adekwatnych do schorzeń ubezpieczonego; przy czym biegli sądowi dokonali oceny stanu zdrowia ubezpieczonego po zebraniu wywiadu, przeprowadzeniu badania przedmiotowego oraz zapoznaniu się z posiadaną dokumentacją lekarską. Sąd okręgowy trafnie ocenił opinię 3. zespołu biegłych sądowych z zakresu neurologii i ortopedii, jako miarodajny dowód w sprawie, słusznie nie pomijając zgodnych między biegłymi rozpoznai pozostałych zespołów biegłych sądowych, co wprost wynikało z rozważań prawnych zawartych w uzasadnieniu wyroku sądu okręgowego. Sąd pierwszej instancji trafnie przy tym podkreślił, że rozstrzygnięcie o całkowitej bądź częściowej niezdolności do pracy w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania pracy, z istoty wymagało wiadomości specjalnych z zakresu medycyny, wyrażających się opinią biegłego z zakresu medycyny. W takiej sytuacji procesowej sąd nie mógł orzekać wbrew opinii biegłych sądowych, o ile ta była logiczna i spójna z wynikiem badania lekarskiego oraz zapisami dokumentacji medycznej. Z poszanowaniem powyższego i bez naruszenia zasady swobodnej oceny materiału dowodowego sąd okręgowy ocenił, że dopiero ostatnia, wydana w sprawie opinia, zespołu 3. biegłych sądowych była najpełniejsza oraz przekonywająca, i pozwalała na weryfikację uprzednio wydanych opinii, a także orzeczeń lekarza orzecznika ZUS i komisji lekarskiej ZUS, a tym samym decyzji ZUS. Skarżący organ rentowy nie podważył, ani oceny medycznej 3. zespołu biegłych sądowych co do samego rozpoznania stanu zdrowia ubezpieczonego, ani co do oceny medycznej i wniosków końcowych. Poza tym opinia 3. zespołu, co do oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz związku z wypadkiem przy pracy była zgodna z opinią 1. zespołu. Skarżący organ rentowy nie podważył też oceny prawnej, co do częściowej niezdolności ubezpieczonego do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, okresowo do 31/12/2016, pozostającej w wyłącznej kompetencji sądu orzekającego i znajdującej oparcie we wskazanej opinii biegłych 3. zespołu. Organ rentowy w toku postępowania pierwszo instancyjnego prezentował jednoznaczne stanowisko i nie zgłaszał zastrzeżeń co do trafności ocen medycznych wyrażonych w opinii 3. zespołu biegłych neurologa i ortopedy z 10/09/2014r. zwłaszcza, że potwierdzała oceny wyrażone w opinii 1. zespołu biegłych sądowych (k. 227). W ocenie sądu apelacyjnego, nie mogła zatem stanowić uzasadnionej podstawy apelacyjnej polemiki organ rentowego z oceną dowodów i z wynikiem postępowania dowodowego. Ocena dowodów z opinii biegłych, w przekonaniu sądu apelacyjnego była swobodna, ale nie dowolna i nie narusza granic zakreślonych treścią przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Sąd okręgowy również prawidłowo zastosował prawo materialne w zakresie art. 12 i 13 ust. 1 ustawy emerytalnej, w zw. z art. 6 ust. 1 pkt 6 i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych - tekst jednolity Dz. U z 2015 r., poz. 1242, ze zm.). Sąd apelacyjny w całości aprobuje ustalenia i ocenę prawną sądu okręgowego. W ocenie sądu apelacyjnego wnioski opinii łącznej 3. zespołu biegłych sądowych z 10/09/2014 pozwoliły na jednoznaczne stwierdzenie, że przy zaniku i osłabieniu siły mięśnia czterogłowego i zginaczy lewego uda z zatartymi obrysami kolana, bez odruchów kolanowych i osłabionych odruchach skokowych oraz podeszwy lewej kończyny dolnej, po endoprotezo-plastyce lewego stawu z obrazem w radiogramie lewego stawu kolanowego z 21/05/2012r. wskazującego na możliwość obluzowania elementu piszczelowego protezy kolana, ten stan zdrowia utrzymujący się od ustania świadczenia rehabilitacyjnego tj. od 06/01/2012r., powodował częściową niezdolność do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z 20/06/1994r. w wyniku którego ubezpieczony doznał urazu lewego kolana, z następową niestabilnością i rozciągniętymi w czasie powikłaniami, prowadzących do wtórnych zmian zwyrodnieniowych. Pozostałe rozpoznane schorzenia nie pozostawały natomiast w związku przyczynowym z obrażeniami, jakich doznał ubezpieczony podczas wypadku. Zdaniem sądu apelacyjnego opinia biegłych lekarzy z 10/09/2014 spełniała wszystkie wymagania stawiane przez sąd opiniom biegłych i pozwoliła na usunięcie wątpliwości istniejących na tle wydanych wcześniejszych opinii. Nadto, uwzględniała wymogi prawne stawiane przez ustawodawcę przy orzekaniu o niezdolności do pracy. Wydana przez nich opinia była w ocenie sądu apelacyjnego jasna, spójna,

a zawarte w niej wnioski o niezdolności ubezpieczonego do pracy w związku z urazem wypadkowym kolana lewego, logiczne i przekonująco uzasadnione.

Powołana przez organ rentowy okoliczność, że w międzyczasie toczyło się przed organem rentowym inne postępowanie orzecznicze oraz wydano pozytywną decyzję, przyznającą ubezpieczonemu prawo do renty, lecz z ogólnego stanu zdrowia, jest prawnie obojętne, gdyż niniejsza sprawa dotyczyła nie dotyczyła prawa do renty z ogólnego stanu zdrowia, lecz odnosiła się do oceny stanu zdrowia dokonywanej w przyznaniu urazu doznanego podczas wypadku przy pracy w 1994r. Z tej samej przyczyny zbędne były ustalenia, tak co do złożenia nowego wniosku rentowego oraz będącego tego następstwem postępowania, jak i co do wydania w tym zakresie decyzji. Dowody w tym zakresie były nieistotne prawnie z punktu widzenia istoty niniejszej sprawy również i z tej przyczyny, że dotyczyły innego, późniejszego okresu; jak wynika z apelacji okresu od 1/08/2013. Skarżący podnosząc zarzut pominięcia określonych dowodów, a przez to faktów, nie wyjaśnił związku z niniejszą sprawą, a trzeba podkreślić, że ostateczną ocenę co do potrzeby przeprowadzenia dowodów i czynienia dodatkowych ustaleń, pozostawia się uznaniu sądu.

Błędne było też stanowisko skarżącego, nie znajdujące oparcia o treść art. 328 § 2 k.p.c., jakby sąd orzekający miał obowiązek powoływać w pisemnych motywach wyroku treść pism procesowych którejkolwiek ze stron procesu, a w szczególności w części dotyczącej przyjętych za udowodnione ustaleń faktycznych, czy też aby pisma procesowe organu, zawierające zarzuty do opinii, posiadały walor dowodowy. Odnosząc się do zarzutu opartego na treści art. 716 i art. 717 § 1 k.p.c. należy podnieść, z punktów widzenia istoty sporu pozaprawną okolicznością pozostawała kwestia braku akt rentowych przy niespornych w sprawie ustaleniach. Skarżący nie podważył ustaleń innych niż te wynikające z opinii biegłych sądowych. Brak wskazywanych przez skarżącego akt rentowych nie uniemożliwił toku postępowania, w tym postępowania dowodowego zasadniczo opartego na opiniach biegłych sądowych.

Mając na uwadze przedstawioną argumentację sąd apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację organu rentowego.